

Kapitola prvá (September)

OVÍLIA

Blížil sa začiatok školského roka. Ovília sa popozerala po svojej izbe a rozmýšľala, či sa jej vôbec oplatí upratať. Niečo jej našepkávalo, že dnes je ten deň s veľkým D. Upratať si izbu. Upratať si myšlienky. Skrátka, upratať si celý svoj doterajší život.

Upratovanie nepatrilo k Ovíliiným obľúbeným činnostiam. Napriek tomu vedela, že je nesmierne dôležité orientovať sa v dome a priestore, uprostred ktorého už niekoľko rokov prežívala svoju pubertu. Keby tu bol aspoň Hamlet. Nevidela ho už celé týždne a už sa nevedela dočkať, kedy na

neho natrafí v nekonečných chodbách ich priestranného gymnázia.

Hamlet bol Ovíliin spolužiak a zároveň aj najlepší kamarát, akého si Ovília mohla priať. Hamlet sa nepýtal, Hamlet vedel. Aj keď iba to, čo mu Ovília sama dovolila. Ona jediná vedela blokovať jeho rýchlu myseľ snažiacu sa preniknúť do zakázaných kútov jej komplikovanej duše. Ovília mala svoje hranice. A tie sa týkali predovšetkým jej vlastného a dobre chráneného súkromia.

„Brilantné!“ povedala si v duchu, keď sa jej na schodoch do kuchyne z ničoho nič zakrútila hlava. Aj dnes, z jej neznámeho dôvodu, vstávala hodinu a štvrt pred zazvonením budíka. V noci jej bola zima a tak si svoje letné pyžamo vylepšila hrubými ponožkami po kolená. Zajtra je september a jej termoregulácia ju už teraz pripravovala na chladné jesenné rána. O to viac si uvedomila, čo v tejto chvíli naozaj potrebuje. Teplý nápoj s poriadnou dávkou kofeinu.

Ovília vedela, že je v dome momentálne jediná hore. Mama, ako každé ráno behala a Otilusa by v túto rannú hodinu nezobudil ani výbuch atómovej elektrárne. Otec, ktorý zvyčajne pracoval do neskorej noci, sa na raňajky v nedeľu budil až okolo deviatej. Vtedy už kuchyňa rozvoniavala praženicou s opekanou

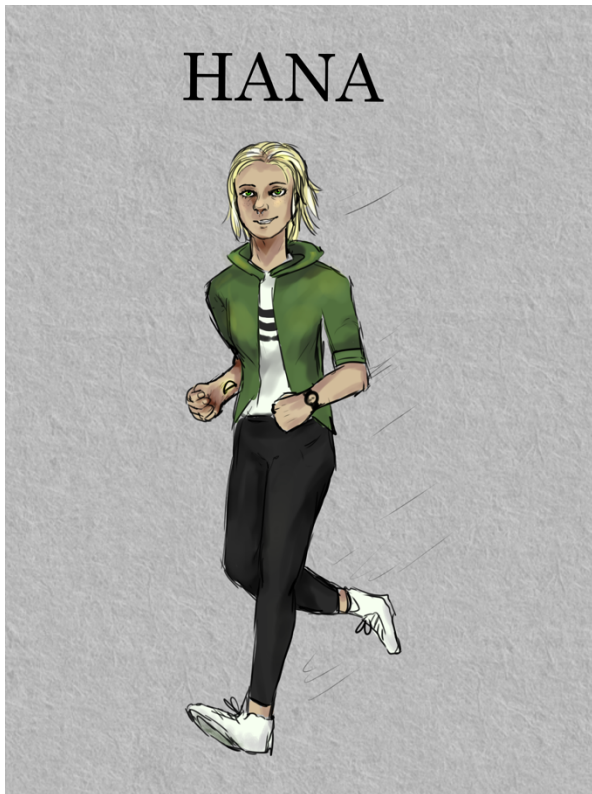
slaninkou a cesnakovými bagetami. Nedel'né raňajky boli maminou špecialitou. A Ovília sa ich už v tejto chvíli nevedela dočkať.

V kuchyni si zaliala kávu a opláchla zelené jablko. Sadla si do rohu obývačky a nohy si zakryla úpletovou dekou, ktorú jej na narodeniny daroval Hamlet. Bola otrasná a práve v tom bola jej krása. Ovília si nikdy nepotrpela na drahé a štýlové darčeky. Milovala jednoduchosť, úprimnosť a ručne vyrobené veci. Hamletova deka, ako ju nazývala jej mama, bola v Ovíliainých očiach dokonalým vyjadrením ich priateľského vzťahu. Ovília neznášala povrchnosť, ktorou sa vyznačovala väčšina jej spolužiakov a študentov na gymnáziu DRAMA. Bola citlivá na manipuláciu a voči klamstvu mala nulovú toleranciu. Hamlet bol pre ňu jedna veľká záhada, ale nikdy by sa v jej blízkosti nedokázal na nič hrať. Dôverovala mu a v jeho prítomnosti nachádzala pokoj.

Do raňajok mala ešte tri hodiny času. Asi sa dnes naozaj upratovaniu nevyhne. Ešte chvíľu sledovala, ako sa cez veľké jedálenské okno prebija malý lúč ranného svetla. Čakajú ju náročné hodiny triedenia vecí, ktoré sa jej cez prázdniny podarilo nahromadiť. Vysávať bude neskôr. Hluk ich starého vysávača by zobudil aj mŕtveho. A Ovília bola prirodzene empatická. Nech si Otilus aj otec ešte chvíľu oddýchnu. Zajtra sa kolotoč ich rodinného života opäť naplno rozbehne. A Ovília si bola takmer istá, že ho už potom nikto a nič nezastaví.

Magdaléna Pastieriková

HANA

HANA

Hana sa zobudila s migrénou a bolesťami ucha. Mala by si ísť zabehať, presne tak ako to robieva každé iné ráno. Bez rozmýšľania siahla na nočný stolík a zobrala z neho hodinky, ktoré jej na štyridsiate piate narodeniny kúpili deti. Milovala ich. Okrem toho, že ukazovali čas na sekundu presne, mali aj rôzne iné funkcie, ktoré jej pomáhali orientovať sa v jej vlastnom tele. Počas behu jej merali tlak, odpočítavali kilometre a signalizovali prítomnosť iných živých bytostí v okruhu desiatich metrov.

Hana rada behávala v lese, na lúkach, kdekoľvek, kde bola len minimálna šanca stretnúť iného človeka. Nikdy nemala rada pozornosť a zo zásady behávala vždy sama. Raz sa jej manžel opýtal, kam tak skoro ráno chodíeva a či by sa niekedy nemohol k nej pripojiť. Neodpovedala. Iba ho letmo pobožkala na čelo a šibalsky sa usmiala, pričom sa jej na pravom líci vytvorila malá jamka. Nechcela, aby jej vzácny čas vytúženej samoty vyplnila prítomnosť niekoho iného. Dokonca ani vlastného manžela.

Hana mala aj iný dôvod na to, aby si svoju chvíľu v prírode vychutnala sama. Mala rada vlastné tempo a prekvapivú sviežosť ranného vzduchu. A ticho. Také ticho, akoby v celej Galatrii okrem nej nebolo ani živej duše. Iba v takýchto chvíľach, v tom panenskom tichu, mohla jej hlava naplno premýšľať. Iba vtedy sa mohla sústrediť na vlastné pocity a dovoliť im, aby k nej úprimne prehovorili.

Hodinky ukazovali štyri hodiny ráno. Ak v tejto chvíli nevstane, už sa nepremôže. Migréna jej otupovala zmysly a telo túžilo po odpočinku. Ale Hana vedela, že dnes nemá na výber. Dnes nie.

Pomaly zložila svoje nohy na zem a jemne, ako baletka, dotancovala do kúpeľne. Pozrela sa do zrkadla a radšej ho rýchlo otvorila dokorán. V skrinke na hornej policičke na ňu čakali lieky od bolesti. Kvapky do ucha boli odložené v šuplíku, o ktorý sa delila s Ovíliou. Migréna a bolesť ucha. V poslednej dobe sa jej tieto dva príznaky často opakovali. Niekedy ustúpili do hodiny, inokedy pretrvávali až

do neskorého večera. Bola zvedavá, ako to bude v dnešný deň. V deň, kedy potrebovala urobiť rozhodnutie, na ktoré sa odhodlávala už niekoľko mesiacov.

„Mama“ – počula, ako ju niekto volá. V celom dome sa však ozývalo iba tiché snenie jej manžela a dvoch, už skoro dospelých detí. Hlas, ktorý počula, sa objavoval iba v jej hlave. Akoby v nej chcel oživiť dávnu minulosť, spomienky, na ktoré nedokázala zabudnúť. Hlavne na tú jednu, ktorá sa objavovala najčastejšie.

Hana mala tajomstvo a podvedome tušila, že práve kvôli nemu nedokáže spávať. A každé ráno, pri pohľade do zrkadla si v duchu predstavovala, ako dlho to ešte vydrží. Nikomu nič nepovedať. Zachovať si chladnú hlavu. Neprezradiť sa. Nedovoliť pravde, aby vyšla najavo.

Pri zatváraní skrinky, ktorej hlavnú časť tvorilo zrkadlo, bola nútená sa na seba opäť pozrieť. Vôbec nevyzerala zle. Dokonca, niekedy bola v pokušení myslieť si, že je na svoj vek a životné skúsenosti stále veľmi pekná. Pleť, vystavovaná čerstvému vzduchu bola hladká a jemne opálená. Veľké zelené oči dodávali jej tvári prirodzený šarm. Svetlé, polodlhé vlasy sa po každom umytí prirodzene zvlhili do strapatého účesu.

Hana si na zovňajšok nikdy nepotrpeľa. A tomu učila aj svoje deti. Telo je iba obal. Aj keď si v tejto chvíli nebola istá, či je tomu naozaj tak.

Ticho sa vykradla z kúpeľne a po točitých schodoch zišla na prvé poschodie. Nachádzala sa tam spoločenská miestnosť, kde si deti vodili svojich priateľov a zatvárali za sebou dvere, aby ich dospelí nevyrušovali. Neporiadok im nevadil, a Hana ho tiež ani trochu neprežívala. Svoj bežecký outfit si nechávala na sušiaku v rohu miestnosti. Teraz, keď bola na celom poschodí sama, sa s obliekaním nemusela ponáhľať. Čierne legíny jej už začínali byť pritesné, ale vôbec tomu nevenovala pozornosť. Aspoň jej budú dobre priliehať a nebude jej v nich zima. Čerstvo opraté tričko jej zlepšilo náladu. Voňalo po citrónovej tráve, ktorá v Galatrii rástla ako huby po daždi. V hale si obula topánky a obliekla zelenú bežeckú bundu. Z háčika zvesila kľúče a potichu za sebou zavrela vchodové dvere.

Pred domom sa ešte na chvíľu zastavila a zahľadela sa do okien. Všade bola tma a ticho. To bolo dobré znamenie. Zhlboka sa nadýchla a vydala sa na cestu smerom do odľahlých končín mesta. Keď bežala popri gymnáziu DRAMA, pocítila náhlu nevoľnosť. Na chvíľu zastala a započúvala sa do vlastného dychu. Uvedomila si, že ju prestalo bolieť ucho. Zbystrila sluch a automaticky sa skryla za najbližší strom. Pozrela sa na hodinky, ktoré signalizovali prítomnosť niekoho

iného. A naozaj. V tieni budovy gymnázia niekto stál. Niekto, koho Hana v týchto končinách Galatrie ešte nikdy nevidela.

Natália Kacianová

DRAK JONÁŠ

Jonáš netušil, kde je a ani ako sa na tomto mieste ocitol. Nachádzal sa v blízkosti rozľahlej budovy s kovanou bránou a mohutnými stĺpmi, ktorým nedoviedel na koniec. Bola tma a jeho oči si postupne zvykali na zmenu, ktorá sa v jeho živote udiala len pred chvíľou. Namiesto mohutného draka s lesklými šupinami tu teraz stál vystrašený chlapec neschopný akéhokoľvek pohybu.

Pomaly sa poobzeral, či jeho premena na človeka nemala nechcených divákov. V celom okolí však nebolo nikoho, kto by mohol dosvedčiť, že

tento teenager nie je stopercentným človekom. A presne to si Jonáš prial. Aby jeho dračia identita zostala pochovaná v krajine, ktorú sa pred nedávnym rozhodol navždy opustiť.

Jonáš sa upokojil. Všetko mal premyslené, len si nebol istý, či to bude stačiť. Ako prvé sa musel popasovať s obliekaním. Tričko veľkosti L mu sadlo ako uliate. O rifliach sa to však povedať nedalo. Na vysokého a svalnatého mladíka boli priúzke a prikrátke. Nevadí. Zajtra sa pokúsi zohnať si niečo lepšie. Mal plán, ale chýbala mu odvaha. Predsa len, v svete ľudí bol úplným nováčikom.

Poobzeral sa okolo seba a skontroloval si doklady. Fotka v pase odzrkadľovala jeho ľudskú podobu – mladíka s prenikavým, aj keď trochu drsným pohľadom. V batohu, ktorý dostal od najlepšieho priateľa Julina našiel aj dračie groše a mapu Galatrie. Dračie groše môže rovno zahodiť, v týchto končinách by sa nimi mohol iba prezradiť. Mapa Galatrie sa mu však môže hodiť. Vďaka nej si už dnes ráno nájde nejaké ubytovanie a prácu. Jeho svalnatá postava určite niekoho presvedčí, že bude dobrým a šikovným brigádnikom. Jonáš vedel, že nemá veľa času na rozmýšľanie. Ak chce v svete ľudí prežiť, potrebuje si na nové podmienky zvyknúť okamžite.

V krajine, odkiaľ Jonáš pochádzal, slnko nevychádzalo ani nezapadalo. Nikto z ľudí nevedel s istotou povedať, či za hranicami Galatrie existuje život. Tí, ktorí

sa to pokúšali zistiť, neboli úspešní. V krajine tmy, ohňa a popola mohli prežívať iba tvory, ktoré svet ľudí pokladal za nanajvýš nebezpečné. Draci nemali v ľudskom prostredí najmenšiu šancu. A ani ľudia v dračom. Drakolandia bola pre zvyšok civilizácie neprebádanou a nehostinnou krajinou. O jej minulosti vedel len málokto a o jej prítomnosti sa pošuškávali tie najvymyslenejšie príbehy. Jonáš vedel, že ak by sa aj predsa len niekomu odvážil povedať pravdu, s najväčšou pravdepodobnosťou sa nenájde nikto, kto by mu ju bol ochotný uveriť.

Začínalo svitať. Jonáš si ešte raz skontroloval všetko, čo bolo v tejto chvíli jeho jediným majetkom. Do pekárne vo vedľajšej ulici už prichádzala ranná smena. Pomyslená vôňa čerstvo upečených rohlíkov Jonáša presvedčila, že práve tým smerom povedú jeho prvé kroky. Vlastne, iba teraz si uvedomil, ako sa rozbehol a pridal k davu zamestnancov kráčajúcich do prosperujúceho podniku Erika Dankora. Dankorova pekáraň – presne tak znel ručne maľovaný názov rodinnej fabriky na kraji mesta. Jonáš v tej chvíli vedel, že v tomto prostredí dokonale zapadne. O jedlo, ubytovanie aj zárobok bude mať postarané. A potom sa už bude môcť smelo zapísať na GD, do prvého ročníka. Tam sa naučí všetkému, čo robí človeka človekom. A na svoju dračiu minulosť sa pokúsi čo najrýchlejšie zabudnúť.

Matúš Horník

LIMA

V poslednej dobe Lima nikdy nemala príležitosť sa so svojím otcom úprimne porozprávať. A už si ani nedokázala spomenúť, kedy sa pri ňom cítila ako jeho dcéra. Skôr mala pocit, že sú obidvaja uväznení v zlatej klietke, ktorú tak honosne nazývali svojím domovom. S otcom mala komplikovaný vzťah a na jeho neprítomnosť v svojom živote si už začínala zvykať. Matne si spomínala na svoju mamu, ktorá sa o ňu vždy starala a ktorá jej v období dospievania začínala nesmierne chýbať. Otec bol neustále preč, veľa cestoval a nebýval doma dokonca ani na Vianoce. Lima si

bola viac menej istá, že ani netuší, v ktorom ročníku gymnázia jeho dcéra momentálne študuje.

Lima mala všetko, ale len málokedy ju niečo nadchlo natoľko, aby sa o to začala intenzívnejšie zaujímať. Dnes sa opäť zobudila s pocitom nudy a samoty. Zajtra bude prvý deň školského roka a Lima sa už teraz tešila na zaujímavé aktivity, ktoré jej posledný ročník gymnázia ponúkne. Učenie jej nikdy nerobilo problémy. Mala vynikajúcu pamäť a každý iný rodič by bol za týchto okolností na ňu nesmierne hrdý. Okrem jej otca. Lima sa samej seba opýtala, či otec vôbec vie, že tento rok bude na GD maturovať.

„Som si istá, že bývala tu.“ - zamrmlala si, keď prehľadala svoju drahým oblečením napchatú skriňu. Hľadala krabicu s umeleckými potrebami, na ktorú si pred chvíľou s nostalgiou spomenula. Bola plná štetcov, farieb a iných umeleckých maličkostí. A Lima milovala umenie. Predovšetkým to výtvarné. Dnes chcela krabicu opäť otvoriť a niečo si len tak namaľovať, aby zahнала stiesnené pocity, ktoré ju od rána vytrvalo prenasledovali.

Zrazu ju napadlo, že posledné miesto, kde by krabica mohla byť, je otcova rozsiahla pracovňa. Bola to najväčšia izba v celom ich dome. A zároveň najnedotknuteľnejšia. Otec bol nesmierne citlivý na to, keď zistil, že sa v jeho pracovni bez jeho prítomnosti niekto obšmieta. Lime to ale bolo v tejto chvíli úplne jedno. Keď nemá otca, bude aspoň maľovať.

Po zovretí kľučky na otcovej pracovni jej po chrbte prebehol nepríjemný mráz. Pracovňa sa nachádzala v suteréne domu a viedlo k nej niekoľko mramorových schodov. To, čo sa chystala urobiť, by jej otec nikdy nedovolil. Lima sa nemohla zbaviť nepríjemného pocitu, že dvere pracovne skrývajú niečo temné, niečo, o čom sa Lima nikdy nemala dozvedieť. Dvere boli ťažké, ale Lime sa ich podarilo s námahou otvoriť. Pri vstupe do pracovne ju ovanul slabý závan starého laku a papiera. Počula tlkot vlastného srdca a uvedomila si, že sa jej jemne trasú ruky. Cítila sa ako zlodej, a zrazu si nedokázala spomenúť, čo v otcovej pracovni vlastne hľadá.

V panike sa rozhladla okolo seba. Dominantou miestnosti bol starý dubový stôl a obrovská knižnica. Rodina Dankorová bola široko ďaleko známa svojimi nehnuteľnosťami, medzi ktoré patrilo niekoľko bánk, fabrík a dokonca aj pekáreň. Limin otec Erik úspešne viedol rodinnú firmu, ktorá si vyžadovala neustálu finančnú kontrolu. Lima si ho už ani nevedela predstaviť bez kruhov pod očami a neprítomnej tváre, ktorá sa na ňu už niekoľko mesiacov kvôli starostiam ani len neusmiala.

Vo veľkej skrini v rohu miestnosti Lima konečne našla, čo hľadala. Krabicu plnú spomienok na jej šťastné, aj keď krátke detstvo. Odsunula nabok niekoľko fotografií, ktoré v nej vyvolávali zmiešané pocity. Krabicu položila na otcov stôl a začala z nej vyberať štetce a pastelové farby. Vtom jej pohľad upútal fascikel, ktorý pri nemotornom zaobchádzaní s krabicou náhodou zhodila na zem. Na jeho obale stálo:

Prísne tajné!

Lima ho zdvihla a otvorila. Mal iba niekoľko strán, ale stihla si všimnúť, že číslovanie strán vôbec neseďí. Niektoré strany akoby chýbali a jednotlivé slová na seba vôbec nenadväzovali. Chcela sa začítať a zvedavosť ju úplne premohla. Zrazu ju z myšlienok vytrhol zvuk auta prichádzajúceho po príjazdovej ceste. Lima vedela, že ona dnes žiadnu návštevu nečaká. Mohla to byť iba jedna jediná osoba - jej otec. Srdce jej vynechalo úder a so zadržaným dychom rozmýšľala, čo urobí. Fascikel si zobrať nemohla, to by bolo príliš nebezpečné. Očami preskenovala prvé tri strany, schmatla krabicu, zavrela skriňu a zatvorený fascikel položila na svoje pôvodné miesto. Ešte raz sa obzrela, či je všetko tak, ako keď vstupovala do miestnosti. Privrela ťažké dvere pracovne a po špičkách

vybehla na prvé poschodie. Rýchlosťou svetla vsunula krabicu pod posteľ a uhladila si pyžamo. Vchodové dvere sa ešte stále neotvorili. Keď na svojich obrovských oknách odhrnula závesy, videla, ako jej otec vystupuje z auta. V ruke držal rovnaký fascikel ako ten, ktorý náhodou objavila v jeho pracovni. Opätovne zatiahla závesy a ľahla si na posteľ. V hlave jej vírili myšlienky, kvôli ktorým úplne zabudla na to, že sa má obliekať a urobiť si raňajky.

Vivien Brunčáková

OTILUS

OTILUS

Otilus zaspával s pocitom, že svojmu životu prestáva rozumieť. Prázdniny sa skončili a v jeho citlivej duši sa stupňovalo napätie. Netýkalo sa však ani školy, ani množstva úloh, ktoré bude musieť v svojom poslednom, maturitnom ročníku zvládať. Náročnosť učiteľov, či samotná príprava na vyučovanie Otilusovi nikdy nerobili problémy. Práve naopak, školu mal rád a už sa nevedel dočkať, kedy sa opätovne nadýchne jej atmosféry.

Trápilo ho však niečo iné. Vlastne, zatiaľ to ani poriadne nedokázal pomenovať.

Už niekoľko rokov sa mu páčila jedna

spolužiačka. Lima. V triede nebola obľúbená, ale Otilusovi sa zdalo, že sa v nej skrýva oveľa viac ako iba to, čo bolo na prvý pohľad zjavné. Lima bola odmeraná, namyslená a bohatá. Nemohol sa však ubrániť pocitu, že zúfalo potrebuje niekoho, kto by ju dokázal pochopiť a chrániť. V jeho očiach bola zaujímavá, citlivá a túžiaca po priateľstve, ktoré by bolo zábavné a skutočné.

Otilus dobre vedel, čo to znamená niekoho chrániť. Mal mladšiu sestru Ovíliu, a práve vďaka nej mal v sebe už celé roky vypestovaný prirodzený ochranný inštinkt. Ovília bola len o rok a pol mladšia a tento rok mala oslavovať svoje sedemnásť narodeniny. V podstate, o ochranu a starostlivosť svojho staršieho brata už dávno nestála. Napriek tomu, Otilus za všetko, čo sa s jeho mladšou sestrou dialo, pociťoval zodpovednosť. A v poslednej dobe sa toho dialo príliš veľa. V rodine, aj v ich osobných životoch.

Myšlienky mu opäť zablúdili k Lime. Predstavoval si, ako ju zajtra v škole stretne a porozpráva jej o miestach, ktoré cez prázdniny navštívil. Predstavoval si, ako ju pozve do bufetu a odprevadí domov. A možno aj naznačí, či by s ním nechcela tráviť viac času. Možno aj Lima k nemu niečo cíti a možno by z ich neutrálneho vzťahu mohlo nakoniec niečo pekné vzniknúť. Lenže Otilus nemal odvahu. Nemal odvahu ani na to, aby ju na školskej chodbe zastavil a povedal jej ahoj.

Postupne sa mu zatvárali oči. V svojich predstavách videl seba ako sa stáva niekým iným ako v skutočnosti je. Videl svojich spolužiakov, svojich rodičov, svoju sestru. Všetci sa niekam ponáhľali a nikto sa pri ňom nezastavil. Volal ich, rozbehol sa im v ústrety a keď už boli na dosah ruky, zrazu sa stratili a zmizli. Otilusa premáhal spánok. Obrátil sa na bok a potom opäť na brucho. Mal pocit, že napriek teplej jesennej noci mu po chrbte prebehol jemný mráz. Myšlienky ho prenasledovali a mučili. Tváre a postavy ľudí, na ktorých mu záležalo sa mu zlievali dokopy. Čoskoro sa v jeho živote bude musieť niečo zmeniť. Chaos, ktorý ho obklopoval ho už začínal unavovať a prestával sa mu páčiť.

Milan Daniel Kubík

XAVIER

XAVIER

Xavier sa na prvý deň v novej škole ani trochu netešil. Na GD sa prihlásil iba kvôli tomu, že väčšina predmetov, o ktoré prejavoval záujem, bola v jedinej reči, v ktorej dokázal komunikovať. Xavier už niekoľko rokov nerozprával a jediný kontakt so svetom mal práve vďaka tomu, že ľudia okolo neho ovládali posunkovú reč. Ako profesorka Dohalová.

Keď sa objavil na prijímacích pohovoroch, všetky pohľady sa upriamili priamo na neho. Bol menší, chudší a utiahnutejší ako väčšina detí, ktorá sa v ten deň na prijímačkách

zjavila. Neprehovoril, ani keď sa ho riaditeľ školy opýtal, či on je ten chlapec, ktorý pri ústnom pohovore potrebuje tlmočníka. Práve vtedy sa chcel otočiť a čo najrýchlejšie vybehnúť von. Na poslednú chvíľu si to však predsa len rozmyslel. Riaditeľovi naznačil, že je pripravený odpovedať. Profesorka Dohalová bola veľmi milá a keďže okrem nej nikto presne nevedel, koľko toho Xavier vie, mal pocit, že mnohé z jeho odpovedí ešte trochu prikrášlila. Všetci kývali hlavami nad jeho inteligenciou a rýchlymi reakciami. Xavier prijímacie pohovory zvládol, len už vôbec netušil, či prežije aj prvý rok v tomto, jemu cudzom a zvláštnom prostredí.

Xavier od svojich rovesníkov nikdy veľa neočakával. O detskej nevinnosti vedel svoje. Dokým nenastúpil do školy, veľa rozprával a pôsobil veľmi bezprostredne a šťastne. A potom sa to stalo. Pri páde z postele si poškodil rečové centrum. Tak znela oficiálna správa z nemocnice, v ktorej strávil niekoľko mesiacov. Xavier ale svoju schopnosť reči nikdy nestratil. V samote nemocničnej izby otváral ústa a vyslovoval slová. Iba v prítomnosti iných ľudí sa naučil hrať toto dokonalé divadlo. Na nemého chlapca. Dieťa, ktorého osud natrvalo poznačil. Nikto, dokonca ani jeho vlastní rodičia netušili, že Xavier, keby chcel, dokáže normálne rozprávať. Postupom času Xavier stratil záujem o komunikáciu s okolitým svetom. Skôr sa zameral na intuíciu, všímanie si vecí a pozorovanie ľudí. Bavilo ho sledovať, ako ho iní ľutujú alebo si za jeho chrbtom šušajú rôzne verzie toho,

čo sa mu vlastne v živote stalo. Xavier ľudí nikdy zámerne nevyhľadával a ani ľudia nevyhľadávali jeho.

V jeho živote však boli aj chvíle, kedy sa cítil opustený a sklamaný. Ako dnes. Namiesto toho, aby sa otvoril novým možnostiam, ktoré ho na gymnáziu čakali, pociťoval veľký strach. V jeho hlave vírili desiatky scenárov, čo všetko sa pri príchode do nového prostredia môže stať. V kútiku srdca dúfal, že sa rozhodol správne. Učenie ho bavilo a škola mala v okolí veľmi dobrú povesť. Na druhej strane, bola to škola prominentov a nadaných detí. Xavier mal už teraz obavy, či medzi nich naozaj patrí. Jeho rodina nevlastnila majetky a ani nepatrila do vyššej spoločenskej vrstvy. Napriek tomu ho na školu zobrali a dostal aj štipendium. Xavier neveril na náhody. Vedel, že svoju budúcnosť má teraz v svojich rukách. A možno to predsa len nebude také zlé. Bude sa snažiť a svojmu osudu dopraje, aby ho mohol príjemne prekvapiť.

Alessandro Kubány

Jolana Dohalová

JOLANA DOHALOVÁ

Jolana Dohalová malo v pondelkové ráno neskutočne naponáhlo. Dnes bol prvý deň nového školského roka a gymnázium DRAMA sa po letných prázdninách opäť zaplní davom oddýchnutých učiteľov a zvedavých študentov. Keby si Jolana mohla vybrať, v tento deň by sa gymnáziu vyhla veľkým oblúkom. Lenže takto to nefungovalo. Jolana bola na GD učiteľkou dejepisu, galatčiny a posunkovej reči. V škole sa dnes objaviť musela, či sa jej to páčilo alebo nie.

Rýchlo sa umyla a rukami si prehrabala husté vlasy, ktoré jej na hlave väčšinu roka iba zavádzali. Nikdy nevedela, čo má s nimi urobiť. Do školy chodila zásadne pešo a vietor jej ich vždy ešte aj tak rozfúkal. A navyše, lístie, ktoré už zo stromov začínalo padať, pravdepodobne aj v dnešný deň skončí uväznené medzi jej nepoddajnými kučerami. „Šľak aby to trafil,“ pomyslela si v duchu. Zo šuplíka v kuchyni vybrala balíček cigariet a jednu si rovno zapálila. Fajčenie ju upokojovalo. Aj keď vedela, že takýto takzvaný pokoj potrvá iba chvíľočku.

Jolana nemala žiadne stravovacie návyky a ani iné rutiny. Vyrastala bez rodičov v malom rozpadávajúcom sa domčeku na kraji Dračieho lesa. Vláda ju tam objavila, až keď už bola v podstate dospelá. Keďže nemala žiadne vlastnícke práva a ani ušetrené peniaze, vystaňovali ju do mesta a prideliť jej sociálny byt na 60 poschodí. Dračí les vyrúbali a ona si po osemnástich rokoch musela zvykať na úplne iný spôsob života. Ale nestratila sa. Zapísala sa do školy a vyštudovala za učiteľku dejepisu. Galatčinu a posunkovú reč sa naučila sama. Keď ju prijali na GD na miesto asistentky, celé dni aj noci trávila v školskej knižnici. Bola odhodlaná všetko dobehnúť. Roky strávené na samote v lese ju však poriadne poznačili. Nevedela nadväzovať kontakty a do civilizovaného prostredia ani v svojich tridsiatich ôsmych rokoch nedokázala zapadnúť. Na gymnáziu bola považovaná za čudáčku a kolegovia sa jej väčšinu času nenápadne vyhýbali.

A vtedy sa to stalo. Na ten deň bude asi spomínať do konca svojho života. Bola unavená a v knižnici už okrem nej nebolo nikoho. Všetci trávili čas s rodinami, priateľmi alebo domácimi miláčikmi. Jolana však ani jednu z týchto možností nemala. Jej životom sa stali knihy a učebnice dejepisu. Začítala sa do niekoľko zväzkovej encyklopédie o histórii Galatrie. A potom zaspala. Keď sa zobudila, netušila, kde sa práve nachádza. Dôverne známe prostredie regálov jej pripadalo úplne cudzie. Pamätala si však, ako sa v sne premiestnila do roku 830. Ako na vlastné oči videla, ako sa píše zákony novej ústavy a zakladá sa krajina, ktorú jej predkovia pomenovali Galatriou. Jolana si pretrela oči a nalistovala časť z histórie, ktorá sa opisovala v knihách. Lenže to, čo videla ona, v knihách nebolo. Vtedy si Jolana uvedomila, že v jej mysli sa skrýva obrovský dar. Dokázala cestovať v čase. Videla udalosti a veci, ktoré žiadne pero doposiaľ nenapísalo. Bola výnimočná. Jej myseľ bola sama o sebe historickou knižnicou. Dejiny, ktoré zachytávala, poznala iba ona. Jolana si uvedomila, že disponuje schopnosťou, ktorá je veľmi vzácna. Uvedomila si, čo všetko môže vďaka svojej schopnosti študentom ponúknuť. Ako ich môže nadchnúť pre príbehy, ktoré môžu neskôr spoločne objavovať. Jolana milovala poznanie a poznanie vlastnej minulosti pokladala za niečo životne dôležité, priam sväté.

Jolana precitla. Zo spomienok ju vytrhlo bublanie vriacej vody, ktorou si zaliala čierny čaj. Rýchlo zjedla trochu jogurtu a z črepníka na balkóne si odtrhla paradajku. Obliekla si ružovú sukňu a na krk zavesila niekoľko druhov náhrdelníkov. Bosé nohy vsunula do ošúchaných drevákov a na poslednú chvíľu si do svojej obľúbenej kabelky hodila rúž a peňaženku. Pred bytovkou si v novinovom stánku kúpila posledné vydanie módného časopisu a vybrala sa do školy. V hlave sa jej ozývalo klopkanie drevákov a pískajúca kanvica. Zamyslela sa, či ju nezabudla vypnúť. Náhodnú pochybnosť však okamžite vypustila z hlavy. Ak chce byť v práci načas, musí poriadne pridať do kroku. Jolana si spoteňou rukou pritiahla k sebe kabelku a o chvíľu sa už úplne stratila v dave.

Kristína Budošová

HAMLET

HAMLET

Hamlet sa poobzeral po chodbe. Najbližšia zákruta v kamennej chodbe gymnázia bola za osem metrov a vypočítavá myseľ mladého chlapca hneď vedela, že jeho rýchlosťou sa tam dostane až o jedenásť sekúnd. Stretnutie s riaditeľom školy bolo teda nevyhnutné. Hamlet sa prikrčil, nasadil svoju najviac nečitateľnú flegmatickú tvár a v duchu sa pripravil na očný kontakt, ktorým chcel Ondreja Bacha v dnešné ráno nečakane prekvapiť.

Niežeby sa riaditeľa bál, to nie, pretože Hamlet sa v skutočnosti bál iba máločo. A nízky, mračiaci sa človek

do tejto kategórie určite nepatril. Problémom bolo skôr to, čo Ondrej Bach vyžaroval. Tá aura. Zo začiatku si Hamlet myslel, že ide iba o hru tieňov, ale po dvoch rokoch na gymnáziu si bol istý, že okolo tohto záhadného muža sa vznáša nepriehľadný, priam desivý opar. Hamlet si hneď predstavil, ako sa Bachova aura zhmotňuje do obrovského netvora a s ľahkosťou prehíta vystrašeného študenta alebo študentku.

Napriek svojej bujnej fantázii Hamlet vedel, že riaditeľ zostane mĺkvy a venuje mu iba krátky pohľad plný neznámeho temna. Ako sa k sebe približovali, bolo počuť, ako sa Hamletove bosé nohy miešajú s ťapkaním Bachových vyleštených topánok. Hamlet zdvihol zrak, zamrmlal tiché „dobrý“ a svojim letným pohľadom sa snažil zachytiť aspoň kúsok informácie vyžarujúcej z riaditeľovho zamračeného pohľadu.

Cítil iba priamočiaru ničotu a v pozadí hnev. Ako klopil zrak, zastavil sa. Riaditeľ sa obzrel a Hamletovi sa za tú chvíľu podarilo niečo nové zachytiť. Zablúdenú emóciu, ktorá Bachovi omylom unikla. Strach. Riaditeľ pokračoval v chôdzi a Hamlet konečne zabočil za roh a zhlboka si vydýchol. Strach? A z čoho? Urputne rozmýšľal, čoho by sa opätovne zvolený riaditeľ fungujúcej inštitúcie mohol báť. A prečo táto emócia vznikla práve teraz, pri pohľade na neho.

Jeho myšlienkové pochody náhle prerušil jemný náraz. Hamlet opäť zdvihol zrak a tentokrát sa pousmial. Bola to Ovília. Hamlet si ju takmer nevšimol a Ovília sa, ako obyčajne, neuhla. Pred zrážkou ich zachránila iba jej vystretá ruka.

O chvíľu už spoločne mierili do učebne dejepisu. Ako inak, Ovília tvár z ich náhodného stretnutia žiarila radosťou. Aj Hamletova. Odkedy sa poznali, Hamlet sa pokúšal zistiť, čo si o ňom myslí a ako funguje jej bystrá myseľ. Ovília však jeho zvedavosť tvrdohlavo blokovala svojím čistým a nečitateľným pohľadom. Fascinovalo ho to, a zároveň si s tým nevedel rady. Nakoniec mu nezostalo nič iné, iba sa s tým zmieriť. O Ovílii vedel iba toľko, koľko mu sama prezradila. A keďže ani jeden z nich nebol vyslovene extrovert, často si užívali iba spoločné ticho a priateľskú blízkosť druhej osoby.

Po príchode do triedy spoločne pozdravili pani učiteľku Dohalovú. Čítala si veľký farebný magazín a spoza hranatých okuliarov jej vykúkali zamyslené, tmavé oči. Hamlet si pri kontakte s akýmkoľvek človekom všimol ako prvé jeho alebo jej oči. Dokázal z nich vyčítať myšlienky a zachytiť emócie, ktoré ich majitelia potláčali či nezmyselne skrývali. Vedel, že pri Jolane Dohalovej mu žiadne prekvapenie nehrozí. Jej pohľad bol príjemný, zvedavý a dokonale úprimný. A dejepis bol, aj práve vďaka nej, jedným z jeho obľúbených predmetov.

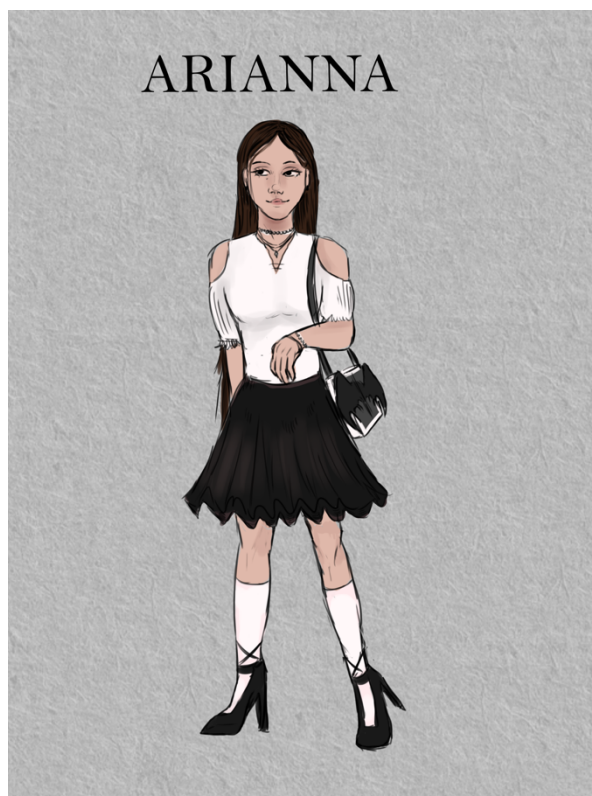
Ovília ešte stále nerozhodne postávala uprostred učebne. Keďže hodiny dejepisu mávali často spojené so štvrtákmi, aj dnes si musela vybrať len z individuálnych miest, ktoré jej ešte zostali. Hamlet si prisadol k Edvardovi a Ovílii nezostalo nič iné, iba sa pridať k hlúčiku dievčat, ktoré sa nahlas smiali a divo diskutovali o svojich letných zážitkoch.

Stred skupinky tvorila Arianna, dievča, ktoré spolužiaci považovali za najkrajšie na škole. Hamlet, okrem toho, že bol voči manipulácii dievčat úplne odolný, mal s Ariannou aj svoje vlastné skúsenosti. Bola pekná, o tom nikdy nepochyboval. Ale bola aj sebecká a o druhých sa zaujímal iba vtedy, keď niečo zúfalo potrebovala. A to, čo potrebovala najviac zo všetkého bol jeho obdiv a pozornosť. A ten jej Hamlet už niekoľko mesiacov ani náznakom nedoprial.

Hamlet sa kútikom oka pozrel na Edvarda. Tento človek bol aj pre neho obrovskou záhadou. Nosil tmavé nepriehľadné okuliare, ktorými sa bezpečne izoloval od zvyšku sveta. Hamlet sa oprel o stoličku, vytiahol sketchbook a s ceruzkou v ruke sa sústredil na zvonenie staromódneho školského zvončeka. Ešte raz hodil utrápený pohľad na Ovíliu, ktorá sa ohľadom nesedenia spolu zrejme cítila rovnako. Klopnutie známych drevákov pani učiteľky Jolany všetkých

vrátilo do reality a plynule prenieslo do sveta príbehov z minulosti, ktoré sa mohli dozvedieť už iba z učebníc dejepisu.

Tamara Birnerová

ARIANNA

Arianna si odložila veci do skrinky a sebedomým pohľadom sa popozerala okolo seba. Byť v škole bolo pre ňu absolútnym vykúpením. Celé prázdniny čakala iba na to, kedy sa konečne skončia. Arianna sa v dome, kde bývala iba so svojím otcom nikdy necítila dobre. V škole to však bolo o niečom úplne inom. Aj preto sa už nevedela dočkať, kedy sa bude môcť opäť vrátiť medzi kamenné múry gymnázia, ktoré tak dôverne poznala.

Arianna to doma naozaj nemala ľahké. Vyrastala pri otcovi, ktorý sa do života svojej dcéry rozhodol zasahovať iba

vtedy, keď bol na chvíľu triezvy. Vtedy sa s ňou porozprával, urobil jej raňajky a z času na čas ju aj niekam odviezol. V poslednej dobe však takéto svetlé chvíle nemal. Čoraz viac a viac na neho doliehala samota a smútok z toho, že sa mu život úplne vymkol spod kontroly. Arianna za nič nemohla, to vedel veľmi dobre. Nemohla za jeho bolesť, a nemohla ani za smrť jeho milovanej ženy. Nemohla za to, že sa narodila za takých dramatických okolností. A nemohla ani za to, že jej mama krátko po pôrode zomrela.

Arianna po svojej mame zdedila nadpozemskú krásu. A toto svoje dedičstvo si aj patrične užívala. Nikdy nemala núdzu o svojich obdivovateľov, hlavne u spolužiakov mužského pohlavia sa jej nesmierne darilo. Napriek tomu, že z domu každé ráno zmizla ešte pred tým ako sa otec zobudil, vyzerala výborne. Nepotrebovala makeup, aj keď sa na školských toaletách zvykla trochu prepudrovať. Nepotrebovala ani kamarátky, s ktorými by míňala svoje biedne vreckové na bižutériu či iné módne doplnky.

Arianna prichádzala do školy vždy medzi prvými. To, čo v skutočnosti potrebovala, bola kamarátka, ktorá by pri pohľade na ňu neomdlievala závišťou. Potrebovala hlboké a skutočné priateľstvo, aké vycítila medzi Hamletom a Ovíliou. Toto vedela lepšie ako všetci ostatní, rozpoznať niečo pravé, čisté a úprimné. Aj keď ona zatiaľ nikdy nič podobné nezažila.

Aj dnes sedela pod schodmi gymnázia úplne sama. Rozmýšľala o živote, o hodnotách, o svojej budúcnosti. Tento rok sa bude rozhodovať, ktorým smerom sa vyberie. Či sa rozhodne skúsiť šťastie na vysokej škole, alebo nie. A potom, bol tu ešte Afro. Jej tajná láska. Zakázaný vzťah, o ktorom na škole zatiaľ nikto nič netušil. Teda, okrem Limy. Aj to nebolo najlepšie rozhodnutie. Chcela sa jej zdôveriť, chcela sa pochváliť, chcela jej prezradiť niečo, čo nemohla nikomu povedať. Namiesto pochopenia si však vypočula spršku slov o tom, ako sa úplne zbláznila. Zamilovať sa do futbalového trénera. A k tomu o desať rokov staršieho. Ako keby nemala iné možnosti. Veď bola hviezdou celého gymnázia. Lima ju vôbec nepochopila. Nevidela ju. Nevidela jej osamelosť, jej zápas, ktorý sa každý deň odohrával v jej srdci. A to srdce nebolo z kameňa. Arianna mala svoje sny, túžby a sladkých osemnásť. Môže si robiť, čo sa jej zachce. Svet patrí odvážnym. Nech sa Lima postaví aj na uši. Ona si svoje šťastie postráži a nedovolí, aby jej ho niekto prekazil.

Chiara Elly Lovásová

AFRO

Afro sedel na starom drevenom nábytku v izbe, ktorú kedysi zdieľal so svojou mamou. Mal dvadsaťosem rokov a na prvý pohľad pôsobil ako človek, ktorému v živote nič nechýba. Mal svoje záľuby, svoju kariéru a posledné mesiace aj dievča, na ktorom mu úprimne záležalo. Na GD bol obľúbeným a vyhľadávaným učiteľom. Študenti s ním trávili svoje voľné chvíle a zdôverovali sa mu so svojimi tajomstvami. Zdalo sa, že Afro si takýto život primerane užíva. Ale opak bol pravdou. Afro stále nevedel, kým v skutočnosti je a kam naozaj patrí.

Napriek zrelému veku netušil, prečo sa každý deň zaoberá svojou nevyriešenou minulosťou. A prečo sa nedokáže otvoriť budúcnosti a očakávať ju s nádejou.

V Afrovej hlave sa formoval obrovský strach. Už niekoľko rokov žil s pocitom, že trpí nespavosťou a silnými úzkosťami. Nedokázal sa sústrediť, nedokázal myslieť na nič iné ako na zmenu, ktorá po maminej smrti v jeho živote nastala. Spomienky sa mu vracali a s pribúdajúcimi rokmi boli stále detailnejšie. Aj napriek tomu, že ich chcel prehliadnuť a potlačiť do úzadia, opätovne prichádzali a vyvolávali v ňom paniku. Draci. Mama. Smrť. Jeho záhadná schopnosť infiltrovať sa do mysle niekoho, kto s drakmi sympatizuje a necháva ich nažive.

Afro drakov nenávidel a to nielen kvôli tomu, že zabili jeho mamu. Možno to naozaj bola iba náhoda, možno bola mama iba v nesprávnej chvíli na nesprávnom mieste. Ale skutok sa stal a Afro ho už roky nedokázal ignorovať. Mamina smrť ho hlboko zasiahla. Zomrela v čase, keď ju najviac potreboval. Nechala ho tu samého, napospas svojim démonom a schopnostiam, ktorým prestával rozumieť. Nestihol sa s ňou ani len rozlúčiť. Zostala po nej iba prázdna izba a drevená komoda, v ktorej mal uložené všetky fotografie a športové trofeje.

Postavil sa a dokorán otvoril nedávno umyté okno. Z okna dovidel na mohutnú bránu, cez ktorú sa do školy vracali chlapi, s ktorými hrával futbal. Trávil s nimi hodiny a hodiny tréningov a pripravoval ich na dôležité turnaje. GD bolo po

športovej stránke priam dokonale vybavené. Sponzori gymnázia v blízkosti školy postavili futbalový štadión, ktorý im závideli aj v hlavnom sídle. Futbalové mužstvo pod jeho vedením žiarilo aj na medzinárodných súťažiach. Afro sa nadýchol. Čerstvý vzduch mu pomohol sústrediť sa na najbližšie hodiny. Prezlečie sa a vybehne von. Zvíta sa s kolegami a predstaví sa novým študentom. A potom navštívi riaditeľa. V liste, ktorý mu poštár nedávno doručil ho pozýval na rozhovor. Zabudol však spomenúť tému, ktorú s ním potrebuje rozobrať. Afro dúfal, že sa bude týkať jeho kariérneho postupu. Ondrej Bach si svojich zamestnancov k sebe pozýval iba málokedy. Preto bol úprimne zvedavý, čo od neho práve teraz riaditeľ potrebuje. Každopádne, lepšiemu vzťahu s ním sa ani trochu nebránil. Jeho intuícia mu našepkávala, že osobné stretnutie s Ondrejom Bachom mu ponúkne možnosti, ktoré nedokáže odmietnuť.

Natália Hošalová

EDVARD

EDVARD

Edvard sa započúval do prednášky Jolany Dohalovej a na Hamletov náznak pozdravu automaticky prikývol. Okuliare, ktoré nosil, mu poskytovali súkromie, a zároveň ho izolovali od zvedavých pohľadov, ktoré vyvolávalo jeho mŕtve oko. Na svoj hendikep si nestážoval, práve naopak, okuliare mu vyhovovali a na škole ho vďaka nim všetci dobre poznali.

Edvard nebol introvert, aj keď tak na ľudí pri prvom stretnutí automaticky pôsobil. Všetkých zdravil, každému sa prihovoral. Ibaže dnes nemal náladu. Po ceste do školy sa zastavil v parku a zistil,

že strom, pod ktorým celý minulý rok sedával, dala mestská rada bezdôvodne odstrániť. Edvardovi sa takýto vzťah k prírode ani trochu nepozdával. Príroda bola v jeho očiach svätyňou a každý strom, pokiaľ žil, mal v nej svoje nenahraditeľné miesto. Iba bezcitní a arogantní ľudia dokázali zabíjať niečo, čo im nikdy nepatrilo. Edvarda každá strata živého spoločenstva prírody nesmierne bolela. Aj teraz sa cítil, akoby mu niekto vylepil zaucho. Nedokázal sa sústrediť a v duchu si prepočítaval minúty, ktoré mu do konca vyučovania ešte zostávali.

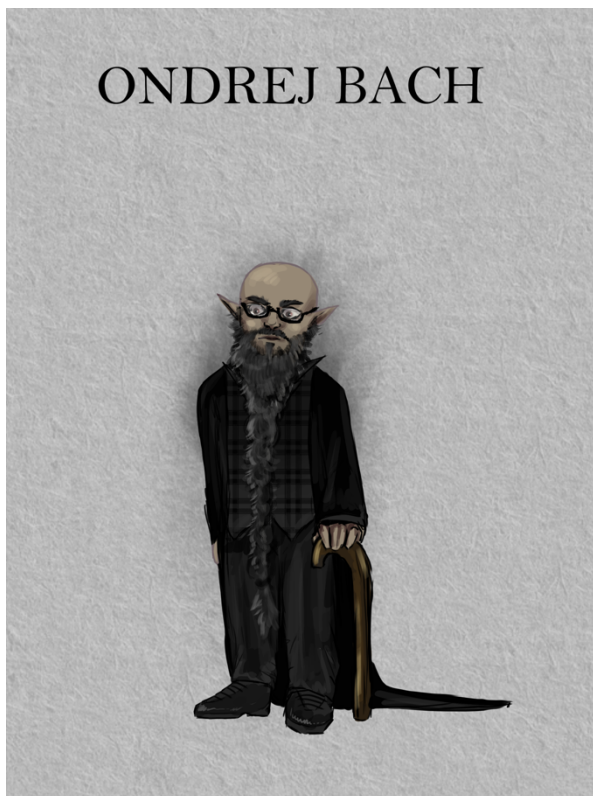
Edvardova láska k prírode nebola dočasnou záležitosťou. Miloval všetko zelené a sám seba zo žartu nazýval zeleným advokátom Galatrie. Keď vláda nariadila vyrúbanie Dračieho leša, ešte nebol na svete. Život v tomto lese poznal iba z rozprávania ich čudáckej učiteľky. Fascinovalo ho to. V rannom veku sa prihováral vyrúbaným stromom a burine, ktorá okolo nich narástla. Naučil sa s nimi komunikovať a porozumieť ich reči. Neskôr sa začal rozprávať aj s kvetmi a všetok voľný čas venoval štúdiu jednotlivých druhov. Botanika sa stala jeho každodennou vášňou a radosťou.

Aj dnes rozmýšľal iba na tým, ako sa po vyučovaní zastaví na prízemí a požičia si najnovšie vydanie zahraničného časopisu *Botanicus internationale*. Škola ho pre nezaujím študentov chcela minulý rok zrušiť. Edvardovi sa ho ale podarilo zachrániť. Bol nadčasový a obsahoval informácie, ktoré mu dávali motiváciu nevzdávať sa. Galatria tu predsa nemusí byť naveky. Podmienky na život

Galatčanov sa môžu čoskoro zmeniť. Prírodné zdroje nie sú nevyčerpatel'né. Rovnako ako tie ľudské. Človeku preto nezostáva nič iné, iba prírodu pochopiť a naučiť sa s ňou žiť. A Edvard bol na tieto veci expert. Len si nebol istý, či to bude stačiť. A či sa na škole nájde niekto, kto ho v jeho úsilí zachraňovať svoju krajinu otvorene podporí.

Emma Šebová

ONDREJ BACH

ONDREJ BACH

Ondrej Bach cez veľké okno svojej dokonale zariadenej kancelárie už niekoľko minút sledoval dianie pred gymnáziom DRAMA. Skúmal pohyby študentov, ktorí odchádzali zo školy a snažil sa zachytiť čokoľvek, čo by mu pripadalo podozrivé. Z času na čas si doprial čas oddýchnuť si od papierov, ktoré sa hromadili na jeho dubovom stole a zamyslieť sa nad tým, prečo má gymnázium DRAMA takú dobrú povesť. A aké by to bolo, keby ho v kresle riaditeľa vymenil niekto iný.

Bach bol presvedčený, že za úspechmi tejto školy stojí iba on sám. V svojom

živote to dotiahol naozaj ďaleko. Tejto inštitúcii šéfoval už niekoľko rokov a aj v súčasnosti mal pocit, že mu veci vychádzajú podľa jeho predstáv. Minulý rok sa mu dokonca podarilo nadviazať úspešnú spoluprácu s prosperujúcou fabrikou na výrobu papiera. Patrila rodine Dankorovej a dnes už mohol s hrdosťou povedať, že Erik Dankor patrí do okruhu ľudí, ktorých otvorene nazýval svojimi priateľmi. Vlastne, Erik bol jeho jediným priateľom. Svojich priateľov si dôkladne vyberal a nikdy nič nenechal na náhodu.

Papier bol niečím, na čo si v svojej dlhodobej kariére patrične potrpel. Bolo to niečo ako porucha osobnosti, niečo, o čom sa na škole šírili tie najrôznejšie fámy. Niektorí študenti dokonca tvrdili, že pochádza z rodu škriatkov, kde bol papier považovaný za posvätný predmet. Niektorí maľovali jeho portrét na kotúče toaletného papiera a nechávali ho v skrinkách prvákov, ktorí nastupovali do školy. Každopádne, Bach takéto humorné prejavy študentskej mysle ani trochu netoleroval. Na svoju osobu nedal dopustiť, rovnako ako na papier, ktorý každodenne používal k listovej komunikácii.

Empatia k študentom a nižšie postaveným ľuďom k jeho silným stránkam nikdy nepatrila. Svojich ľudí vždy preveroval a do svojej blízkosti pustil iba toho, kto mu dokázal byť užitočný. S kolegami na škole mal čisto profesionálne vzťahy. Niektorých si dokonca aj trochu vážil. Obdivoval na nich vlastnosti, ktoré sám nemal. Napr. odvahu byť iný. Aj napriek tomu, že sa profesorka Dohalovej

zdáleka vyhýbal, práve túto charakterovú črtu na nej nesmierne obdivoval. Bola iná. Do sveta uhladených oblekov a vyleštených topánok vôbec nepatřila. Nebála sa však byť sama sebou. A to on dokázal oceniť.

Bach sa na chvíľu zamyslel a otočil hlavu smerom k originálnym hodinám nad dverami kancelárie. Ukazovali tri štvrté na tri. Najvyšší čas vybaviť neodkladné záležitosti týkajúce sa bezpečnosti školy. Skontroloval okno, či je dobre zavreté a zhasol pracovnú lampu. Otvoril dvere a vykukol do prázdnej chodby. Na treťom poschodí sa okrem jeho kancelárie nachádzala ešte odborná knižnica. Keďže bol iba začiatok roka, bola úplne prázdna. Potichu zamkol a skontroloval školské kamery. Prešiel pár metrov a po točitých mramorových schodoch zišiel na druhé poschodie. Tu sa nachádzali kabinety a učebne humanitných predmetov. Na prvom poschodí zahol za roh a skontroloval poriadok v školskej jedálni. Všetky stoličky boli vzorne zasunuté a veľký robotický vysávač už pracoval na plné obrátky. Na prízemí sa nachádzalo ešte niekoľko žiakov opúšťajúcich priestory prírodovedných učební a rôznych laboratórií. Z učebne botaniky práve vychádzal zamyslený študent, ktorého riaditeľ veľmi dobre poznal. Edvard si nízkeho muža nevšimol a nechtiac do neho vrazil. Po náraze zbledol a riaditeľovi sa ospravedlnil. Bach sa neprítomne usmial. S týmto študentom sa bude musieť čoskoro porozprávať. Keď sa otočil, Edvard už na chodbe nebol.

V úplnom tichu zamieril do západného krídla školy. Zastal pred starou skriňou, v ktorej si odkladal záznamy o všetkom, čo sa kedy na pôde školy udialo. Z kúta vytiahol stolček a z vrečka vybral kľúč. Otvoril skriňu a na vrchnej polici nahmatl staré hodiny. Nastavil čas na 20:30. Niečo potichu zaškrípalo a v skrini sa objavil tmavý, skoro neviditeľný štvorec. Bola to malá šachta určená pre niekoho veľmi nízkeho. Riaditeľ bez zaváhania vstúpil do temného priestoru svojej tajnej skrýše. Skriňa sa automaticky zavrela a po Bachovi v nej už nezostalo ani stopy.

Alexandra Moricová

.....

Kapitola druhá (Október)...